

The Celebrated Accident

In 2007 kocht ik *Koet*, een foto essay van Semâ Bekirovic waarin ze vastlegt hoe twee meerkoeten haar persoonlijke eigendommen verwerken in hun nest. Wekenlang gooide ze deze in het water en observeerde ze met de camera hoe de vogels tandenborstels, foto's, knipsels en oude negatieven het nest binnen sleepten.

De schoonheid van de aanleiding zette me er toe aan het onmiddellijk te kopen. Bekirovic was op het idee gekomen, zo las ik, nadat ze een creditcard in een meerkoetennest ontdekt had. Zo mooi, zo eenvoudig, in samenwerking met nuchtere watervogels: dat wilde ik zien.

Bekirovic is gefascineerd door het spanningsveld tussen wat er leeft in je hoofd, wat er leeft op straat en het moment waarop elementen uit de werkelijkheid het idee in je hoofd zich samen verder gaan vormen tot een nieuwe realiteit. *Koet* is een prachtig en poëtisch boekje, waarin helder en teder vastgelegd is hoe de persoonlijke herinneringen van Bekirovic geleidelijk verweven raken met de leefwereld van de vogels.

Bekirovic zwerft al fotograferend en observerend door de wereld en de stad, totdat er uit een chaos van gedachten een *Koet* ontstaat. Het is het samengaan van die dromerige, verwonderde aanraking en die geconcentreerde eigenzinnigheid die het werk van Bekirovic in mijn ogen zo goed maakt.

In *The Celebrated Accident*, waarin Bekirovic met vijf jonge kunstenaars een overzicht van jong, conceptueel werk gemaakt heeft, is die verwonderde, lichte energie echter moeilijk te vinden. Overigens zegt haar naam me nu nog niets: thuis ontdek ik pas dat ik werk van haar heb. Het is de verbinding waardoor Bekirovic zo gefascineerd is - die tussen het leven in een kunstenaar en het leven op straat - die in de expositie ruimte op veel plaatsen ontbreekt. Als bezoeker hoef ik niet op veel toegankelijkheid of contact te rekenen. De begeleidende tekst is zwaar theoretisch en nodigt niet uit tot verder kijken, laat staan dat deze een verband legt tussen expositie, kunstenaars, buitenwereld en publiek. Wat bezielt deze jonge kunstenaars, wat drijft of fascineert hen? Bij sommigen heb ik echt geen idee. Ik voel me alleen.

Murw kijk ik naar buiten, waar het groen op de binnenplaats glinstert. *Ik wil naar huis*, denk ik. Mijn kind vast houden, luisteren naar de regen in de tuin, een slak van het tuinpad halen. *Iets levends doen*.

Alles moet ik verzorgen, begrijpen en waar nodig oplossen. Ik ben een typische sensitieve *nerd*. Elk gewond wezen moet ik troosten, overal voel ik me voor verantwoordelijk. Wanneer ik een tentoonstelling maak, loop ik me enorm uit te sloven: voor de kunstenaars, het publiek, de locatie, iedereen. Of ik er wel eens moe van word? *Nou*.

Mopperend loop ik naar het station. Heimelijk neem ik het Bekirovic kwalijk, dat zij niet meer gedaan heeft om haar hand in de expositie te leggen. "Ik houd van dromen," zei Bekivoric tijdens een interview. Dromen, zonder ergens boven op te zitten. Misschien benijd ik haar ook om haar kunstenaarschap, waarin ze het toeval lijkt te vieren, en deze jonge kunstenaars hun gang liet gaan, zoals ze dat ook deed bij de koeten.